

PŘELOŽILA
MAGDALÉNA STÁRKOVÁ

VZPUŘNÁ
ČARODĚJKA

KRISTEN
CICCARELLI

COO
BOO

Vzpuřná čarodějka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristen Ciccarelli
Vzpuřná čarodějka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VZPURNÁ ČARODĚJKA

KRISTEN
CICCARELLI

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Lüdtké Farnesi

REBEL WITCH copyright © 2025 by Kristen Ciccarelli

All rights reserved

Translation © Magdaléna Lüdtké Farnesi, 2025

Jacket illustration of moth by Sasha Vinogradova

ISBN tištěné verze 978-80-267-4045-2

ISBN e-knihy 978-80-267-4048-3 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4066-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4067-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Pro statečné, kteří svítí na cestu

ČÁST PRVNÍ

Na začátku byla tma, dokud se Sedm sester nerozesmálo a nevykřesalo tím ohňostroj světa. Sestry pak vyšlapaly jeho vlny a vytesaly jeho břehy. Vdechly život všem věcem a svázaly svět láskou, dobrotou a krásou.

Nemohly ale zůstat navždy. Než se přesunuly dál, vybraly si pár vyvolených, kteří měli v době jejich nepřítomnosti na svět dávat pozor. Aby se jim to dařilo, dostali tito strážci od Sester dar.

Dar magie.

Pak Sestry zmizely, jako když uhasne plamen.

– MÝTUS O STVOŘENÍ SVĚTA
KULTU PRASTARÝCH

JEDNA

GIDEON

Gideon se popotáhl za kabát ukradené uniformy. Tmavě zelená látka byla ztuhlá, jako by ji ještě nikdo pořádně nenosil.

Ten ubohý vojáček, kterému Gideon ten kousek šatstva zcizil, teď ležel svázaný v bezvědomí v komoře ve třetím poschodí Larkmontského paláce. Čtyři jeho kolegové tolik štěstí neměli, a proto se jejich bezvládná těla vznášela v ledových vodách fjordu.

Neměl na vybranou.

Gideon pronikl hluboko do srdce nepřátelského území. Kdyby ho tu dopadli, smrt by byla ještě tou lepší možností.

Jeho myšlenky temně kontrastovaly s rozzářeným tanečním sálem prince Sorena, v němž stál. Hudební nástroje se rozšuměly v přípravě na soukromý recitál, který měl každou chvíli začít. Nad hlavou příchozím kynuly vstříc zářící lustry, zatímco se sloužící proplétali mezi nablýskanými hosty a nabízeli poslední občerstvení předtím, než spustí hudba.

Gideon postával u stěny a sledoval dění v místnosti podobně jako ostatní strážé, ale pohledem neustále hledal svoji kořist: nádhernou dívku ve zlatých šatech.

Rune Wintersovou.

Princ Soren stál těsně vedle ní a tiskl jí důvěrně dlaň na bedra. Umbrijský princ na sobě měl oblek šitý na míru a přes rameno elegantně přehozený plášť se stříbrným rodovým erbem. Hladovýma očima hltal Runiny šaty, čímž pobízел své bohaté přátele, aby dělali to samé.

Už jen při tom pohledu se Gideonovi pěníla krev.

Ty šaty byly vskutku nádherné – to nemohl popřít. Ušil je jistě nějaký nóbl návrhář a asi stály celé jmění. Jenže si v nich Rune vůbec nebyla podobná. Zlatá jí neslušela a střih byl na ni příliš strohý. Výstřih ve tvaru V končil vepředu jen pár centimetrů nad pupíkem a vzadu kousek nad bedry, čímž hlasitě křičel do světa: *Podívejte se na ni! Je jen moje!*

Princ si přál, aby hosté obdivovali krásnou čarodějnici po jeho boku. Pro Sorena byla něco jako exotická bytost. Živoucí artefakt, který si chtěl mermomocí přidat do sbírky.

Pokud byly informace od Harrow správné, požádal ji princ před týdnem o ruku a Rune svolila pod jednou podmínkou: pokud ji Soren chtěl za ženu, musel postavit Cressidě armádu.

To proto se Gideon na tuhle práci přihlásil dobrovolně.

S armádou po boku by totiž Cressida vytáhla do boje proti nové republice. Kdyby vyhrála, nastolila by další vládu čarodějnic, a to by mnoho lidí stálo život.

To Gideon nemohl dopustit. Pokud byla Rune spojovacím článkem toho ohavného spřáhnutí Cressidy a Sorena, nemohl ji nechat naživu.

Gideon měl rozkaz zabít a hodlal ho splnit. Tady. Dnes v noci.

Celý večer čekal na příležitost. Stál u stěny tanečního sálu, potil se v ukradené uniformě a sledoval, jak Rune

flirtuje se svým královským snoubencem. A taky jak on její koketerii oplácí – jak po ní přejíždí hladovýma rukama a hltá ji povýšeným pohledem.

Gideona to přivádělo k šílenství.

Alex sotva spočinul v zemi a Rune už se zaslíbila jinému. A ke všemu ještě samotnému princovi.

Tak tohle celou dobu chtěla? Prince?

Jak hloupý byl, když si myslel, že u ní kdy měl šanci.

Gideon se dotkl pistole u pasu. Byl připravený. Víc než to. Potřeboval už jen příhodnou chvíli...

„Stýská se vám po domově?“

Gideon si změřil kroužek hostů kolem Rune a Sorena, než jeho oči přistály na tom, kdo větu pronesl. Byla to mladá žena s vlasy zlatými jako pšenice spletenými do korunky z copů.

Rune se zasmála. „Opravdu člověku může chybět místo, kde ho všichni chtějí zabít?“

Gideon sledoval, jak si tiskne sklenku se šampaňským k rudým rtům, aby ji naklonila a nechala si stéct poslední doušek do úst.

To dnes byla už její třetí sklenička.

Ne že by to Gideon počítal.

„Jaké to tam bylo před revolucí?“

„My čarodějnice jsme žily jako vy tady.“ Gestem obáhla velkolepou síň, v níž stáli, plnou třpytivých lustrů a mramorových sloupů podpírajících malovaný strop. „Naše životy byly naplněné hudbou, krásou a uměním...“

Ano, pomyslel si Gideon. A všechen váš luxus šel na úkor našeho utrpení.

Šumění a tichý zpěv houslí začaly sílit. Gideon se zadíval na druhou stranu sálu, kde si začali hosté pomalu sedat na přichystané židle před hudebníky.

„Tenhle životní styl nám byl ale uzmut ve chvíli, kdy do paláce vpadl Gideon Sharpe se svými revolucionáři.“

Když z jejích rtů zaslechl své jméno, zase na ni upřel pozornost.

„Dvě královny zavraždil přímo v postelích, zatímco jeho soudruzi pobili v ulicích zbytek z nás. Gideon by je býval nechal připravit o život i mě, kdyby mě Cressida nezachránila.“

Gideon se naježil. *Dost jsi toho vynechala, holubičko.*

„Musí ti krváct srdce,“ ozval se princ a klouby pomalu přešel po Runiných zádech až někam dolů, „když ses ocitla tak daleko od domova a víš, jaké hrůzy se tam dějí... Jsem rád, že jsi toho ušetřena.“

Soren ji objal kolem pasu, takže to vypadalo skoro jako konejšivé gesto, ačkoli ve skutečnosti bylo spíš připomínkou, že mu Rune patří.

Gideon zakroužil napruženými rameny, aby se trochu uvolnil.

„Čarodějnice tam pořád masakrují jen proto, že jsou, kým jsou,“ řekla Rune a z bezpečí Sorenovy náruče se zadívala na svou prázdnou sklenku. „Nikdy nebudu skutečně svobodná, dokud nebude smět volně dýchat i poslední z mých sester.“

Šumění nástrojů utichlo a někdo hlasitě ohlásil, že právě začíná recitál.

Jeden po druhém se kroužky hostů přesunuly blíž k hudebníkům.

Soren si propletl prsty s Runinými a už ji táhl k židli. Udělali ale sotva dva kroky, než spustila první skladba a Rune se zastavila.

Gideon si všiml, jak sebou trhla.

„Je všechno v pořádku?“ otočil se k ní princ.

Jak hudba zesilovala, Gideon se zadíval na muzikanty. Ta skladba mu byla povědomá, jen netušil, odkud přesně ji zná.

„Já... musím si odskočit.“ Vypadalo to, že má Rune co dělat, aby se ovládla. „Hned jsem zpátky.“

„Neblázni,“ ozval se Soren, „vždyť koncert sotva začal.“ Pak ztišil hlas. „Tenhle recitál je přece pro *tebe*, Rune. Na oslavu našich zasnub. Musíš být u toho.“

Dlaní stiskl tu její tak silně, až jí zbělely klouby.

Gideon přimhouřil oči. Napnul tělo jako pružinu, zatímco se díval, jak Soren vleče Rune k hudebníkům. K tomu, od čeho se právě snažila uniknout.

„Potřebuju...“ pokusila se mu vyprostit. Když se zdálo, že ji Soren stiskl ještě silněji a odmítá ji nechat jít, opustil Gideon svoji pozici u stěny a udělal krok vpřed. Stráže postavené o deset kroků dál se na něho podívaly, aby mu připomněly, že je obklíčen nepřáteli a neměl by na sebe poutat zbytečnou pozornost.

Kromě toho Rune zachránit nepotřebovala. Tohle bylo nad slunce jasné nejpozději ve chvíli, kdy se postavila přímo před Sorena a zastoupila mu cestu k řadám židlí.

„Slíbuj, že moc nezameškám.“ Postavila se na špičky, objala bledými pažemi prince kolem krku a rty mu lehounce přitiskla na tvář. Když Sorenova volná ruka sklouzla k jejímu boku, aby polaskala jeho křivku, dodala Rune: „Dnes večer, až bude po koncertě a hosté půjdou domů, jsem si pro tebe něco připravila.“

Při těch slovech spadlo Gideonovi srdce až do kalhot. Zatímco pozoroval, jak Soren dlaní klouže po Runině čelisti, tělo se mu proměnilo v kámen.

„Něco neobyčejného?“ zamumlal princ, když se sklonil, aby Rune políbil.

Ta mu prsty zabořila do hnědé hřívy a polibek mu opětovala, aby věděl, na co se dnes může těšit. Soren si ji přitáhl blíž a Gideon věděl, že to není poprvé, co se jeden druhého takto dotýkají. Ti dva už se líbali. A pravděpodobně i něco víc.

To poznání v něm něco probudilo. Něco rozechvělého a bolavého. Omotalo se mu to kolem hrudníku a hrozilo, že ho stáhne do mořských hlubin.

Dost.

Gideon sáhl po pistoli.

Než to všechno ale stihl skončit, vyklouzla Rune Sorenovi z objetí.

„Myslím, že se ti to překvapení bude moc líbit,“ špitla s růžovými líčky, zatímco pomalu couvala. „Jestlipak za tu chvilku, co budu pryč, uhádneš, co to je?“

Rune koketně mrkla a princovy oči potemněly chtíčem.

Gideonovi se zvedl žaludek.

Otočila se na patě a odkráčela, zatímco Soren s Gideonem zůstali v sále a jen se za ní dívali. Její šaty nenechávaly nic představivosti.

Spěchala kolem hostů mířících ke svým židlím a stráží rozestavěných u stěn. Jak tak chvatně pokračovala ke dveřím, skoro se srazila se služkou, která jimi procházela, a jen tak tak stihla zastavit dřív, než by to skončilo nepříjemnou srážkou. Mladá žena zabalancovala s tácem plným sklenic v jedné a lahvi whisky v druhé ruce.

Gideon sledoval, jak si s tou dívkou Rune vyměnila pár slov, vzala jí z ruky lahev a zmizela na chodbě.

Už je to tady.

Ten moment, na který Gideon celou dobu čekal.

DVĚ

RUNE

Nebreč, nebreč, nebreč.

V očích ji štípaly slzy, jak utíkala chodbou kolem stoických strážů v tmavě zelených uniformách. Byla ráda, že jim krempy stínily tváře a ona z nich nemohla vyčíst, co si o ní ti lidé asi tak myslí.

Nemohla si dovolit prolévat slzy. Ne tady. Ne, když na ni všichni zírali.

Jenže ať běžela, jak chtěla rychle, skladbě linoucí se ze sálu utéct nemohla. Každý tón jí proklál srdce jako šíp.

Byla to totiž *Alexova* písnička.

Ta toužebná melodie přenesla Rune zpět do Wintersea, kde od dveří knihovny sledovala svého nejlepšího přítele, jak se skláněl nad klávesami piana a jeho ruce naplňovaly místnost kouzlem.

Alexander Sharpe.

Ta skladba – ta, která ji teď vyhnala na chodbu – byla poslední, kterou kdy napsal.

Rune se dotkla kroužku, který jí ještě stále spočíval na prstu, a srdce jí zaplavil zármutek. Marně šátrala po něčem, co by ji od té hrozné vlny, od toho příšerného *stesku*, uchránilo, ale zbyly jí jen prázdné ruce.

To proto ze sálu musela utéct dřív, než by se zhroutila v slzách uprostřed večírku na oslavu jejích zasnub s princem.

Ted' už bychom byli svoji.

Bývala by si daleko raději vzala Alexe než Sorena. Alex byl její nejlepší přítel a kromě babičky jediný člověk na světě, který ji kdy opravdu miloval. Snad do něho nebyla *zamilovaná*, ale kdyby tomu dala dost času, možná by se to nakonec změnilo.

Jenže Alex nebyl tím jedním, co Rune scházelo.

Pokud k sobě měla být upřímná, stýskalo se jí po domově.

Po domově.

To slovo ji bodlo u srdce.

Před chvílí v sále se jí Sorenova kamarádka zeptala, zda se jí stýská po nové republice, a Rune tu otázku jen se smíchem přešla.

Ale po pravdě?

Po pravdě se jí stýskalo po babiččiných zahradách třpytících se rosou. Chyběly jí projížďky na Lady těmi nejdivočejšími kouty Wintersea i vůně moře, lesů a polí. Tesknila po větru a bouřích.

V Umbrii i jejím hlavní městě Caelisu se jí líbilo. Obdivovala architekturu, umění, kulturu a módu, chutnalo jí místní jídlo a užívala si toho, že tu nikdo neměl nic proti čarodějnicím, ale její radost byla pořád nadšením pouhého návštěvníka. Skutečně sem totiž nepatřila.

Neuvědomila si, že by to takhle mohla cítit, když souhlasila, že si vezme za muže Alexe Sharpea a odjede s ním z nové republiky. Netušila, že na ostrově nechá své srdce.

Mohlo se člověku vůbec stýskat po místě, kde mu všichni usilovali o život?

Rune stiskla útlé hrdlo lahve od whisky. *Očividně ano.*

Kdyby na ni nezáraly tucty stráží, lila by do sebe tu palčivou tekutinu rovnou z lahve. Tři sklenky šampaňského ji malinko otupily, zahřály v žaludku a zjemnily okraje jejího zorného pole. Jen tak teď přežívala většinu večerů – v mlze alkoholového opojení.

Pokud ale měla překonat i *tento*, potřebovala víc než pouhé tři sklenky alkoholu. Chtělo by to rovnou celou vanu.

Jak Alexova skladba nabírala na intenzitě a její melancholický zvuk se jí zarýval až do morku kostí, vykasala si Rune šaty a dala se do běhu. Chvatně se ještě ohlédla přes rameno, aby se ujistila, že za ní nejde Soren.

Soren. Její snoubenec.

Rune se zachvěla a na místech, kde se jí dotýkal, cítila jen otupělost.

Dnes večer, až bude po koncertě a hosté půjdou domů, jsem si pro tebe něco připravila.

Na těle jí vyskočily studené krůpěje potu.

Proč jsem tohle řekla?

Rune ve skutečnosti nic neplánovala. Jen potřebovala utéct.

Z představy, že za Sorenem dnes večer *sama* půjde, se jí zvedal žaludek. To by raději zamířila rovnou do moře s kapsami plnými kamení.

Donut' ho, aby tě chtěl.

Takový rozkaz dala Cressida Rune, sotva dorazily do Umbrie. Poručila jí, aby neodolatelně zapůsobila na Sorena Norda, umbrijského prince.

Přece jen to bylo to, v čem Rune vynikala.

Uměla uchvacovat muže.

Soren vlastnil celou flotilu válečných lodí. Jako bývalý admirál královského námořnictva byl zcestovalý a rád

sbíral krásné a exotické předměty. Ze všeho nejlepší na něm ale byl fakt, že vždy cítil s čarodějnicemi, a navíc se proslychalo, že si hledá nevěstu.

A tak na něho jednoho večera po operním představení Rune počkala. Cressida z bezpečí vzdálenějšího křídla budovy sledovala, jak Rune postává před jeho lóží, aby mu zastoupila cestu, sotva se z ní vyloupne. Princ do ní skutečně vrazil a polil jí velmi drahé šaty vínem.

Soren se zhrozil nad svou nešikovností. Ale Rune mu nehodu velkodušně odpustila. Aby jí to princ nějak vynahradil, pozval ji hned příští den na balet. A pak ještě dva následující večery do divadla. Než se nadála, nezapadlo slunce, aniž by se viděli. Vydávali se spolu na procházky a projížďky v kočáře. Večeřeli jen sami dva.

Princ byl Rune unesen a ona jen šikovně přikládala pod oheň jeho náklonnosti. Podávala dokonalý herecký výkon až do chvíle, kdy měla v kapse to, co si Cressida přála: žádost o ruku.

Tu ale Rune k Sorenově překvapení odmítla.

Nemůžu si tě vzít, prohlásila podle naučeného scénáře, ne, dokud nebudou všechny čarodějnice až do poslední v bezpečí.

Přesněji řečeno: nehodlala se za něho vdát do chvíle, než postaví Cressidě armádu, která by vytáhla proti nové republice.

Rune po sňatku se Sorenem v nejmenším netoužila, stejně jako neměla zájem poslouchat, co jí přikáže Cressida. Už jen představa, že pro ni pracuje, ji naplňovala sebenenávistí.

Jenže královna čarodějnic zachránila život nejen jí, ale i Serafině. Cressida si nepřála její smrt – na rozdíl od Gideon a všech ostatních v nové republice. A hlavně: Cressida toužila zachránit všechny čarodějnice, které na

ostrově ještě zůstaly. Dívky, které někdo přesně v této chvíli pobíjel jako zvěř.

Neuplynul týden, aby se k Rune nedonesla jména dalších zavražděných čarodějnic. Krevní stráž zadržela Aurélii Kantorovou, mocnou jasnovidku – čarodějnici, která dokáže nahlédnout do minulosti, přítomnosti i budoucnosti – a teď ji využívala k vyhledávání skrýší všech ostatních dívek nadaných magií. Díky tomu dokázala Krevní stráž vypátrat a popravovat čarodějnice s nemilosrdnou přesností. Někdy dokonce tři až čtyři za týden.

Jen Prastaré věděly, co Krevní stráž s Aurélií prováděla, aby všechny ty informace získala.

Kdysi by ji přispěchala zachránit Karmínová mūra, ale ta se teď přiočila šampaňským motala v Larkmontském paláci na opačné straně Trakařové úžiny.

Jen se na sebe podívej, pomyslela si Rune. Oslavuješ s princí, zatímco tvoje sestry někdo někde vraždí.

Opustila je. A pokud Gideon Sharpea někdo rychle nezastaví, v nové republice brzy nezbyde už ani jediná čarodějnice.

Kdyby byla Rune ještě na ostrově, už dávno by Aurélii vysvobodila z vazby, propašovala ji na kontinent, a ještě by u toho chránila další čarodějky. Jenže jediná cesta na svobodu vedla po vodě a v každém přístavu se to jen hemžilo lovci čarodějnic a jejich psy cvičenými speciálně na pach magie. Člověk je dokonce potkával i na lodích plujících z ostrova a na ostrov.

Jen jediná loď – *Arkádie* – odmítala Krevní stráž i se zvířaty přístup na palubu, což ovšem znamenalo, že lovci čarodějnic cestovali inkognito, a jakmile loď vplula do vod nové republiky, naskočili na ni dva ohaři, kteří čarodějnice vyčenichali ještě dřív, než se jejich noha vůbec dotkla ostrovní půdy.

Takže i kdyby Rune nakrásně jasnovidku dostala ven, Krevní stráž by stejně nepřestala čarodějnice honit. Její špioni na kontinentu neúnavně pátrali po stopách Cressidy Rosebloodové a jejím neustále se rozšiřujícím dvoře, a pokud teď měla republika v rukou i jasnovidku, bylo jen otázkou času, než objeví jejich skrýš.

Nikdy nás nepřestanou pronásledovat.

Jediným způsobem, jak čarodějnice ochránit, bylo zničit Krevní stráž a novou republiku svrhnout.

A právě to se mohlo povést jedině tehdy, když na trůn usedne Cressida.

Rune si tuhle situaci přála asi stejně jako průstřel hrudníku. Ta holka byla zlá a podlá. Chladnokrevná vražedkyně. Když si ale v hlavě promítla alternativu – společnost, která toužila spoutat dívkám jako Rune kotníky, podříznout je a sledovat, jak jim s krví z těla uniká život –, uvědomila si, že Cressida je pořád to menší ze dvou zel.

Protože pod vládou čarodějnické královny by byly aspoň čarodějnice *v bezpečí*.

Se Sorenovou podporou Cressida zajistí, že už žádné z nich nikdo nezkříví ani vlásek.

Cressida byla v hlavním městě a pilně sháněla další a další spojence, ale měla se vrátit každým dnem. Jakmile se tu zase objeví, podepíší se Sorenem dohodu, kterou už jeho právníci nachystali, čímž zpečetí svou spolupráci.

A Rune si ho bude muset vzít.

Před očima se jí vynořily dveře toalety. Zabodla do nich pohled. Jakmile bezpečně vklouzne dovnitř, bude se moct sesypat a rozbrečet. Byť třeba jen na pouhou minutu. A až ta minuta uplyne...

Rune mohutným trhnutím otevřela dveře, vešla dovnitř a nechala je za sebou zase zapadnout.

Tmavou místnost osvětlovaly svíčky třepotající se ve svícnech na stěně a kolem umyvadla. Když přistoupila k výlevce, odšpuntovala lahev a pořádně si přihnula whisky, až ji to štíplo na jazyku a v krku.

Myslela jsem, že jsem tohle všechno nechala za sebou.

Rune předpokládala, že to bude snadné. Přece jen byla zvyklá neustále něco předstírat a role „zbožňující snoubenky“ zněla jako hračka.

Jenže od Alexovy smrti si na ní všechno to flirtování, pikle a klam začaly vybírat svou daň. To proto se před Sorenovými přáteli málem zhroutila a teď tu na záchodě svírá v ruce lahev whisky.

Poté co uprchla z nové republiky, si bláhově myslela, že bude moct konečně být sama sebou. Že už si nebude muset hrát na hloupoučkou, povrchní dámičku z lepší společnosti, ale bude kráčet ulicemi za bílého dne jako čarodějnice. Jako *skutečná* Rune Wintersová.

Ale kdo to vůbec je? pomyslela si. Kdo je opravdová Rune?

Rychle tu otázku zahнала.

Stejně na tom nesejde. Cressida potřebovala armádu a Soren ji měl. Runiným úkolem bylo ji získat. Takže záleželo jen na tom, kým teď být *musela*: holkou, která zničí Krevní stráž a konečně zajistí všem čarodějnicím bezpečnost.

To zvládneš. Pamatuj, co je v sázce.

U umyvadla si znovu dlouze přihnula whisky. Jakmile ji ta zvláštní chuť pošimrala na jazyku, trochu se zachvěla a zadívala do zrcadla. Po tvářích jí tekly slzy.

Její odraz na ni upíral zarudlé oči a na tváři jí vykvetly růžové skvrny.

Sklouzla pohledem dolů. Zlaté šaty, které jí Soren daroval, se jí vůbec netrefily do vkusu. Zlatou zatím vždycky

používala jen na drobné akcenty – jinak by na sebe poutala příliš mnoho pozornosti. A ten střih byl... ostrý jako břitva a odhaloval snad úplně všechno.

Vůbec se jí to nelíbilo.

Hned si vzpomněla na úplně jiný model. Na ten, který jí padl jako žádný jiný předtím ani potom, protože ten, který jí ho daroval, věděl nejen, co si žádá její tělo, ale i po čem prahne její duše.

Rune tu myšlenku zahнала dřív, než do ní stačila zatnout drápy.

Ne. Teď *nebude* myslet na Gideona Sharpea. S takovým sněním už *skončila*.

Až na to, že... možná ne tak úplně.

Stejně jako Alex ji i Gideon požádal o ruku. Sice ne tak úplně v manželství, ale rozhodně v partnerství a společné budoucnosti.

Sevřela dlaně v pěst.

Gideon tě nikdy nemiloval. Měl rád jen tu dívku, za niž tě měl. A tak na jeho nabídce nesejde.

Gideon by totiž čarodějníci nikdy milovat nemohl.

Sama nevěděla, co ji trápilo víc – zda to, že ji miloval Alex, nebo to, že Gideon ne.

Rune si byla tak jistá, že ji kapitán Krevní stráže jednou dopadne, jak také přísahal, ale uběhly už dva měsíce a on se zatím ani neukázal.

Možná se rozhodl, že mu za pomstu nestojím.

Možná prostě žije dál a už na to nemyslí.

Rune zatnula pěsti.

Kdo se staral, jaký k tomu měl důvod? Gideon jí prostě zmizel ze života.

V očích ji štípaly slzy ostřejší než whisky. Znovu si přihnula v naději, že ji alkohol otupí natolik, aby se mohla

klidně vrátit do sálu. Teď už Alexova písnička určitě dohrála.

Jenže ji nohy odmítly poslechnout, otočit se a odnést ji zpět.

Rune se zadívala na prsten na své ruce a nechala paži s lahví smutně klesnout.

Je pryč. A nikdy se nevrátí. Na smutnění jsi měla celé dva měsíce. Je čas se pohnout dál.

Alex by jistě pochopil, proč tohle musí udělat. Proč se musí vdát za Sorena. Nelíbilo by se mu to, ale rozuměl by jejím pohnutkám a odpustil jí.

A právě myšlenka na něho – na toho hodného, laskavého, ochranného Alexe – a na to, že by jí i tentokrát odpustil, ji dorazila.

Místo toho, aby se Rune sebrala, se stal pravý opak. Něco se jí dralo z hrudi ven. Křečovitě popadla keramický okraj umyvadla v zoufalé snaze ten příval citů zahnat.

Jenže to nešlo.

Zármutek se z ní vyvalil jako obrovská nezadržitelná vlna.

Rune se jako o život držela okraje umyvadla, zatímco se jí z hrdla draly tiché, rozechvělé vzlyky a smutek ji ovíjel jako řetězy, které ji táhly svou vahou k zemi. To všechno ji přemohlo natolik, že skoro neslyšela, jak za jejími zády vrzly dveře.

Ačkoli jí zrak kalily potoky slz, neušel jí záblesk tmavě zelené uniformy v zrcadle.

Skvělé. Soren pro mě poslal jednoho ze svých mužů.

To nemohla být ani pět minut o samotě?

A takhle teď prožije zbytek svých dní?

Dlaněmi si setřela slzy a znovu nasadila úsměv – svou osvědčenou zbraň. Ten, který zakrýval prázdnotu v její

duši. Už už ho chtěla použít na nic netušícího vojáka, když ji zastavil další pohled do zrcadla. Ty krutě sevřené rty by poznala kdykoli a kdekoli.

Gideon si posunul klobouk z čela a namířil na Rune pistoli.

Když se jejich pohledy setkaly, bouřilo její srdce jako uragán.

A já si myslela, že jsi na mě zapomněl.

TŘI

GIDEON

Když pozvedl zbraň ke smrtícímu výstřelu, udělal první chybu.

Než stiskl spoušť, podíval se na Rune.

Ty chladné šedivé oči se mu zavrtaly až do duše. Byly to ty, které ho strašily noc za nocí. Oči dívky, na kterou chtěl zapomenout.

Ale proč pláče?

Gideon sevřel pistoli pevněji.

Na tom nesejde. Je mi to jedno.

Přesto se už nedokázal tvářit, že slzy, které jí stékaly po tvářích, neviděl. Nemohl ignorovat lahev whisky v její ruce – teď už o poznání prázdnější, než když Rune utekla ze sálu.

Už jen pohled na ni hrozil tím, že v něm něco zlomí. Byl to nebezpečný, rušivý pocit. Gideon se proti němu potřeboval obrnit.

„Některé věci se nikdy nezmění, co?“

Rune si klidně povídala se zrcadlem, zatímco mu její odraz pevně hleděl do očí. Gideon odolal pokušení pohladit linie jejích zlatých šatů.

Tak už ji zastřel, sakra!

„Přikrást se za děvčetem do koupelny s úmyslem ho zabít je tvůj denní chleba. Nebo se mýlím, Gideone Sharpe?“

„Zvláštní, jak si dnes celý večer musíš brát moje jméno do úst.“

Pohled jí ztvrdl jako cínová slitina. „Co by ti asi řekl bratr, kdyby tě takhle viděl?“

Ta slova ho zasáhla jako políček. Chvatně ze sebe to nepříjemné štípnutí setřásl a přinutil se pamatovat na to, že má před sebou čarodějnici a mistryni klamu. Už jednou se jí podařilo ho přesvědčit, že je nevinná dívka. A že ho miluje. Jenže ona zatím tajně zachraňovala čarodějnice, aby z nich mohla postavit Cressidě armádu. A to ani nezmiňoval fakt, že byla zasnoubená s Alexem.

S Alexem.

„To ty můžeš za to, že je můj bratr mrtvý.“

Rune se k němu otočila, a tak si nemohl pomoci. Oči-
ma přejel po vyzývavém věčkovém výstřihu jejích šatů,
který teď měl téměř na dosah ruky. Viděl toho až příliš
mnoho.

Polkl a ostře se nadechl. „Ty šaty na tobě vypadají
směšně.“

Lháři.

Rune mu to spolkla i s navijákem a jen jí zlostně zazářily
oči. „Myslím, že Soren by s tebou nesouhlasil. Nemůže
ode mě odtrhnout ruce.“

Gideona zaplavila vlna jedu.

Rune s úšklebkem zvedla bradu.

Dobře si pamatoval, jak si s princem propletla prsty.
Jak štedře ji zasypával polibky. Jak se od něho Rune ne-
hnula ani na krok a nechala ho, aby ji předváděl všem
svým přátelům.

Gideonovi nikdy nic takového nedopřála.

Tím mu jen připomněla, jak moc jí nebyl hoden. Vždycky to tak bylo. Co ho to vůbec napadlo si myslet, že by se spokojila s někým tak obyčejným jako on?

Od samého začátku jí to baštil jako důvěřivý mamlas.

„Dost jsi zvedla laťku,“ řekl, „když sis políčila rovnou na prince.“

Tvář jí ztuhla do přísné masky, ale nebyl to ten výraz, na který byl u ní už zvyklý. Po masce frivolní koketky z lepší společnosti už nezbyla ani stopa. Teď se jí ve tváři usadila jen kamenná prázdnota.

„Naopak. Dnes už od svých nápadníků požaduju pouze to, aby mě nechtěli zabít. To by většina lidí označila spíše za *nízká* očekávání.“

„Říkej si, co chceš.“ Gideon narovnal ramena, aby měl pevnější ruku, až jejich debatu výstřelem rychle ukončí. „Já jsem jen rád, že tu Alex není a nemůže tedy vidět, jak rychle jsi na něho zapomněla a klidně si žiješ dál.“

Ta slova Rune očividně zasáhla. Znovu sevřela pěsti. „Kdyby tady Alex byl, nemusela bych na nikoho zapomínat.“

„Dokud by ovšem neodhalil pravdu a nepochopil, že jsi jen proradná malá...“

Rune po něm mrštila lahví whisky.

Gideon hbitě uhnul, jen vlasy mu počechral závan větru, jak kolem jeho hlavy prosvištělo těžké sklo. Lahev dopadla na stěnu za ním a s řinčením se rozbila. Za límec mu dopadlo pár kapek alkoholu. Kolem se mihla rozmazaná zlatá šmouha a Gideon si téměř příliš pozdě uvědomil, že se mu Rune pokouší utéct k východu.

Čekal spíš čáry než obyčejnou hozenou lahev.

Na poslední chvíli ji popadl kolem pasu a přitiskl ke stěně. Slyšel, jak jí to vyrazilo z plic vzduch. Než se

vzpamatovala, přitlačil jí zápěstí nad hlavu a kolenem pronikl mezi její nohy. Byla v pasti.

Rune lapala po dechu a nenávistně se na něho mračila.

Zatímco jí jednou rukou přidržel zápěstí, přiložil jí pistoli ke spánku.

Obklopila ho její podmanivá vůně – aroma jalovce a mořské soli. Hrozilo, že ho to oslabí. S rozbušeným srdcem polkl. Její blízkost byla nebezpečná.

„Přála bych si, aby Alex před tu kulku nikdy neskočil,“ zašeptala, „protože pak bys to byl *ty*, kdo by zemřel. Kéž bys to býval byl ty!“

Ta slova ho zabořila, jako by mu vrazila do břicha rezavou kudlu. Kolikrát si on přál to samé?

Moc dobře si to pamatoval: Cressidu, jak ho vyzývala, aby šel s ní, a potom zvedla zbraň, sotva ji odmítl poslechnout. Ještě před sebou viděl Alexe, který se nechal trefit kulkou určenou pro něj.

Ještě stále mu v uších dozníval Runin výkřik. Před očima mu vyvstával její obraz, jak potřísněná bratrovou krví svírala jeho umírající tělo.

A přece. Kdyby Rune Cressidě Rosebloodové nikdy nepomohla, Alex by teď žil. Cressida vystřelila, ale Rune jí pomohla se schovat. Celou dobu byla spřažená s Gideonovou největší nepřítelkyní, a i teď se dál snažila pomoci Alexově vražedkyni na trůn.

Proto jsi tady.

Když se zamiloval do své oběti, zradil novou republiku. Podezíral Rune, že je Karmínovou mûrou, za níž se celé dva roky honil, a přesto se do ní zakoukal.

Jenže Rune Gideona nikdy nemilovala – všechno to byla jen dokonale promyšlená fraška. Celou dobu předstírala, jak se mu dvoří, ale její srdce ve skutečnosti patřilo Alexovi.

Cože to na konci řekla?

Tvůj bratr je větší chlap, než kdy budeš ty.

Rune přiměla Gideona uvěřit, že by někdo jako ona mohl milovat někoho, jako byl on. A to byla lež. Nikdy jí nebyl dost dobrý, a tak to i zůstane.

Jenže Gideon se odmítal podívat pravdě do očí.

Tak moc po Rune toužil.

Protože jsem slaboch.

Už jen tím, že k ní něco začal cítit, se zpronevěřil republice, kterou pomohl vybudovat, kamarádům a vojákům, po jejichž boku se zapřísáhl bojovat, i lidu, který slíbil chránit. Rune ho oslabila a někteří za to museli zaplatit životem. Pokračovalo by to pořád dál, kdyby tomu Gideon neučinil přítrž.

To proto byl tady. Aby si ze srdce tu slabost vytrhl tím, že odstraní její zdroj: *Rune*. Díru, která mu potom zbyde v hrudi, zalije roztavenou ocelí, jíž se nakonec scelí a bude silnější a chladnější než železo.

Přitlačil pistoli Rune ke spánku.

Netrhla sebou ani neodvrátila zrak. Jen se mu zadívala do očí, jako by právě na tuto chvíli čekala. Jako by čekala *na něho*.

„Jen do toho. Zmáčkni ten kohoutek.“

„To taky plánuju udělat.“

„Jo? Tak to *dokaž*.“

Gideon už skoro zapomněl, jak jí planou oči, když se zlobí. Byly rozběsněné jako bouřka, do níž by se nejraději vrhnul.

„Oba víme, co mi chceš provést, Gideone. No a teď máš šanci.“

Pohledem sklouzl k jejím ústům. „Nemáš ani představu, co všechno bych ti chtěl provést.“

Z takové blízkosti si všiml úplně všeho: jejích napuchlých, zarudlých očí, růžových skvrn na její tváři i schnoucích slz na líčkách.

Alkoholu, který z ní táhl.

Gideon věděl, že si Rune občas ráda něco dobrého doprála, ale tohle bylo úplně něco jiného.

„Smrdíš jak hospoda,“ zamračil se.

„Slova gentlemana,“ zavrčela ochraptěle ona.

„Tím jsem nikdy nebyl,“ naklonil se blíž, „a pokud sis mě s nějakým spletla, tak je to tvoje chyba.“

Nemohl jen tak vytěsnit, že vnímal každý centimetr jejího těla. Cítil teplo jejích stehen na svých kolenou, horečný tlukot tepu pod svou dlaní. Byla stejně drobná a měkká, jak si ji pamatoval. Dokonalá. *Krásná.*

Gideonu přepadla zoufalá touha vzít její tvář do dlaní a zeptat se, co se děje. Zjistit, co ji tak rozesmutnilo.

Rychle to pokušení zahnal.

Tohle s ním dělala. Stačilo, aby se na ni chvílku díval, a hned ho opouštěl zdravý rozum.

Je to chladnokrevná svůdkyně. Nenech se zase oklamat.

Rune otevřela ústa – snad aby ho mohla dál urážet –, když je křik několika vojáků zmrazil na místě. Chodbou zazněl dusot holínek. Asi uslyšeli, jak se rozbila ta lahev, a tak teď pátrali po zdroji toho zvuku.

Gideon se rozhlédl po místnosti. Jediným východem z ní byly dveře za jeho zády, které ovšem vedly do chodby, po níž se teď proháněli princovi muži. Jakmile by vystřelil, hned by věděli, kde se nachází, a protože by neměl kam upláchnout, rychle by ho zahnali ho kouta.

A pak by ho skoro jistě čekala smrt. Nebo možná ještě něco horšího. Kdyby ho zavřeli do vězení, byl by vydán na pospas Cressidě. To by si raději Gideon sám vzal život.

Pulz na Runině zápěstí se pod tíhou jeho palce zrychlil. Stačilo, aby vyjekla, a vojáci by ho objevili.

„Volej o pomoc,“ zašeptal, když se strážce přiblížily ke dveřím, aniž by spustil ruku s pistolí, „a já ti vystřelím mozek z hlavy.“

„Když budu potichu, stejně mě zabiješ.“

Nemýlila se. Zdálo se však, že chce žít ještě o chvíličku déle, protože další slova její rty už neopustila.

Prokrel se už jen za to váhání. Měl sem vtrhnout, zastřelit ji a utéct. Žádné přemýšlení. Jen činy.

Jenže měl vždycky raději drsnou, divokou a neotesanou Rune než tu, která se skrývala za maskou vybraného stylu a vyrovnanosti. Kdyby tu před chvílí objevil tu druhou – krásnou dívku pudrující si dokonalý nosík s účesem, z něhož nekouká ani vlasek, a róbou bez jediného záhybu –, asi by si spolu teď nepovídali, protože by byla dávno mrtvá.

Jenže on tu našel *tuhle* Rune.

Jeho Rune.

A pěkně rozrušenou.

Jeho nejnižší pudy mu velely jí naklonit hlavu a líbat ji, dokud by mu nesvěřila, proč plakala.

Ne. Gideon zatnul zuby. To je přece pravý opak toho, co si opravdu přeju.

Jenže teď, když na to myslel, už si to nedokázal vyhnat z hlavy a jeho mysl ho vlekla daleko nebezpečnějšími cestami. Když se k sobě jejich těla tiskla naposled, ležela Rune pod ním. V jeho posteli. A on ji uctíval svými ústy. Šeptal jí sladké hlouposti do kůže. Odevzdali se jeden druhému při aktu, který už se nemohl odestát, a Gideon teď musel nést důsledky svého rozhodnutí.

Table holka...

Tak moc si přál jí být hoden. Dokonce si dovilil doufat, že by se to mohlo podařit. Tak hloupý ještě nedávno byl.

Už nikdy jí na její triky neskočím.

„Vysvětlí mi,“ zašeptal náhle, zatímco poslouchal, jak se na chodbě vzdalují kroky. Navzdory situaci potřeboval znát odpověď na svoji otázku. „Pomohla jsi Cressidě zpět k moci, ačkoli jsi věděla, čeho je schopná? Toužíš po strachu a krveprolití?“

„Pro ty, kteří mě chtějí pronásledovat a podříznout mi hrdlo?“ Rune nakrčila dokonalé obočí. „Co jiného bych jim měla přát?“

Gideon přimhouřil oči. „A až to všechno skončí, tvoje milované čarodějnice budou v bezpečí a nelítočná tyranka znovu na svém temné trůně, staneš se ženou prince, který se k tobě chová jako k trofeji. Tohle taky chceš? Aby tě vystavovali jako cenný úlovek?“

Zdálo se, že zaváhala, než vzdorovitě naklonila hlavu. „Soren mě udělá šťastnější, než by *někteří jiní* kdy mohli.“

Už jen představa, že kdysi líbal ta ústa, z nichž taková potupa vyšla.

„Možná oblaťneš ty ostatní, ale mě už ne. Jen se na sebe podívej, Rune. Opíjíš se, až je ti z toho zle, jen abys přežila pouhý večer v jeho společnosti.“ Připomnělo mu to jeho samotného, což se mu vůbec nelíbilo. „Jako manželka Sorena Norda budeš pěkně trpět.“

„Co ty o tom víš?“

„Něco možná ano.“

V očích jí zajiskřily blesky. „Vždyť mě vůbec neznáš.“

„Možná nic nevím o *Rune Wintersové*,“ zašeptal s ústy pouhé centimetry od těch jejích, „ale Můru znám jako své boty. Ta se v kleci držet nenechá.“

„Tak dost,“ cukla sebou Rune.

„Lituju muže, který jí přistřihne křidélka.“

„Mlč už.“

„Rozluč se se svobodou, Rune.“

„Sklapni!“

Vzepřela se mu, takže jí Gideon málem pustil zápěstí. Už zapomněl, jak je silná, ačkoli byla o polovinu menší než on. Stáhl koleno, aby nad ní znovu získal kontrolu.

A to byla jeho druhá chyba.

Jakmile spustil nohu, kopl ho Rune přímo do rozkroku.

V těle mu vybuchla bolest a celého ho ochromila. Místnost kolem se mu zableskla jasným bílým světlem. Gideon se prohnul v pase a zhroutil na zem, jak mu nesnesitelný tlak mezi nohama mazal před očima celý svět. Schoulil se do klubíčka, aby se chránil pro případ, že by se o podobný výpad chtěla pokusit znovu.

Rune zatím zvedla jeho pistoli. „To máš za to, že jsi mě odevzdal k očištění.“

Gideon zasténal v kaluži whisky, rozbitého skla a bolesti.

Najednou se rozletěly dveře.

Místnost naplnil puch krve a květů, sotva do ní vplula známá postava.

„Ale ale, Gideon Sharpe,“ zašvitořil hlas, který ho ještě pořád strašil v těch nejhorších nočních můrách, „jaké příjemné překvapení.“

Sklouzl po něm její stín a jemu ztuhla v žilách krev. Gideon ani nezvedl hlavu. Věděl, koho by uviděl: čarodějnicí s vlasy bílými jako březová kůra a očima chladnými jako zamrzlé moře.

Cressidu Rosebloodovou.

Gideon pevně stiskl víčka.

Sakra.

Vždycky si říkal, že by bylo lepší zemřít než skončit Cressidě v drápech, a že kdyby snad někdy padl do jejího područí, našel by způsob, jak všechno skončit.

Zadíval se na pistoli v Runině ruce.

Tak bolestně daleko z jeho dosahu.

ČTYŘI

GIDEON

Stráže popadly Gideona za paže, vytáhly ho na nohy a spoutaly mu ruce za zády.

Cressida se přitočila blíž. Měla ještě mokré vlasy, jako by sem přijela v bouři. Její pohled se mu ostře jako nůž zavrtával do hrudi. Gideonovu bolest vystřídal ochromující strach.

Jeho nejhorší noční můra se právě začala plnit.

Cressida přelétla zrakem od něho k Rune, která ještě svírala jeho pistoli a dál na něho mířila. V očích mladé čarodějnické královny se mihla otázka, kterou ovšem nevyšlovala. Jen natáhla ruku k vojákům v tichém pokynutí, aby jí odevzdali klíče ke Gideonovým řetězům.

„Avo, potřebuju tě,“ oslovila mladou ženu, která přišla s ní. „Všichni ostatní ať vypadnou.“

Gideon tu dívku, jež vykročila vpřed, hned poznal. Byla to Ava Saersová – čarodějnice a bývalá umělkyně, která na dvoře Rosebloodových tvořila krásné jizvy na kůži magií obdařených žen. Za vlády královen sester bohaté čarodějky rády zaměstnávaly tvůrkyně jizev – talentované řemeslnice oplývající dovedností vyřezat zaklínací jizvy těch nejnádhernějších tvarů. Sestry Rosebloodovy si tak těla zdobily

navzájem, ale při zvláštních příležitostech také rády sáhly po Avině tvorbě. Gideon si ještě vzpomínal, jak jim Ava s téměř křehkou lehkostí ryla do kůže.

Byla také jednou z prvních čarodějnic, které Karmínová můra vysvobodila z vazební cely.

Ava si svázala rudohnědé vlasy na stranu, jak se to zrovna nosilo, a její safírové šaty se zatřpytily ve světle svíček, zatímco plavně kráčela ke své královně. Dnes se zřejmě také přišla podívat na recitál.

Kolika čarodějnicím tu asi Soren poskytuje útočiště?

Když Ava s cvaknutím otevřela flitry posetou kabelku, vytáhla nožík.

Cressida si rozeplula plášť a nechala ho klesnout na zem, takže teď Gideonovi nic nebránilo ve výhledu na její holé paže plné stříbřitých jizev. Všechny mu byly bolestně povědomé.

Jako květinová zahrada začínající u jejích zápěstí a vinoucí se nahoru po pažích až k ramenům.

Ava Cressidě zaryla nůž do kůže a dala se do práce. Ránu po ráně přidávala okvětní lístky lilii v květinovém vzoru.

Vzduch prosytil pach Cressidiny magie: měděná pachutí krve smíchaná s odporně mdlou vůní růží.

Když Ava skončila, Cress si namočila prsty do čerstvé krve, která jí vytékala z rány. Gideon zbledl, jak se čarodějnice sklonila, aby na podlahu před ním nakreslila tou červenou tekutinou magická znamení. Kouzlo ve vzduchu ještě zhoustlo, a sotva začalo účinkovat, zvedl se Gideonovi žaludek.

Po nohou se mu začaly plazit tlusté šlahouny neviditelného břechťanu, které ho připoutaly k zemi. Tam ale neskončily – plazily se mu po rukou, hrudi a ramenou, než ho úplně znehybnily.

Gideon se v jejich sevření divoce cukal. Napínal svaly a zatínal zuby, jako by tu magii chtěl zahnat pouhou silou vůle. Jenže čím víc se jim vzpíral, tím těsněji ho šlahouny obepínaly.

Cressidino kouzlo ho drželo na místě.

A přesně tohle si zasloužíš.

Kdyby nezaváhal při pohledu na Runiny slzy, kdyby byl prostě jen zmáčkl spoušť, už by se dávno řítíl zpět do Caelisu s další splněnou misí na kontě.

Cressida vstala a přišla k němu blíž. Pak se zastavila.

„Rune?“ ohlédla se přes rameno. „Slyšela jsi, co jsem říkala?“

Když Gideon zabloudil očima někam za čarodějnickou královnu, neušlo mu, že Rune ještě stojí pár kroků za nimi, jako by ji přimrazil. V rukou stále tiskla pistoli namířenou přímo na něho a její šedé oči se skryly za výrazem, z něhož nedokázal nic vyčíst.

Jejich pohledy se setkaly. Ve vzduchu zajiskřila neviditelná energie.

Ukonči to. Ušetři mě trápení.

Věděla, co mu v minulosti Cressida dělala, a tak si dokázala spočítat, co mu královna provede teď.

„Rune,“ zadíval se na ni prosebně. „*Stržilej.*“

V očích jí zuřila bouře. Kdyby teď opravdu stiskla kohoutek, nebylo by to ze soucitu, ale z úplně jiných, silnějších pohnutek.

Cressida stanula mezi nimi. „Dej tu pistoli Avě.“

Rune se vytrhla ze sítě myšlenek, jako když přestříhne nitku.

„Tu bouchačku, Rune.“

Sklopila oči ke zbrani v rukou. A pak ji jako poslušný pěšák podala Avě.

Už se na Gideona ani nepodívala, jen se otočila a šla pryč, až jí pod podrážkami zapraskalo sklo z rozbité lahve. Jakmile za ní zapadly dveře, Gideon osaměl s Cressidou a její jizvomalířkou.

Jako by Rune byl jeho osud úplně lhostejný.

Ava se přitočila k umyvadlu a položila na jeho keramický okraj pistoli. Potom se zadívala do zrcadla a upravila si make-up.

„Jen se na nás podívej. Konečně zase spolu.“

Odtrhl oči ode dveří, kterými odešla Rune, a zaměřil se znovu na nepřátelskou dvojici v koupelně. Cressida Rosebloodová byla nádherná – přinejmenším tím svým chladným, děsivým způsobem. Bylo to jako ztratit se ve vánici a vědět, že vás ta smršť jistě připraví o život.

Po paži jí stékala krev a barvila jí prsty sytě rudou. Zastavila se kousek od Gideona a vytasila zaklínací nůž. Jeho plochou, srpkovitě zahnutou střenkou mu zvedla bradu, aby ho přinutila se na ni podívat.

Potom obrátila čepel k jeho hrdlu. „Přijel jsi na Larkmont sám?“ zeptala se.

Obcházela ho a nožem se otírala o jeho ramena, až se zastavila někde u jeho zad. Ucítil, jak mu v poutech cvakl klíček. Řetězy zařinčely o zem.

Zkusil zachytit nůž a Cressidu samotnou, ale jeho ruce teď nepoutal kov, nýbrž kouzlo.

Cressida kolem něho dál kroužila jako žralok a přejížděla mu čepelí po těle, až mu znovu stanula tvář v tvář. Zahákla mu nůž o límec ukradeného kabátu uniformy a trochu zatáhla, až mu z ní odletěl vrchní knoflík. Gideon zaslechl, jak se mu pod slupkou vojenského šatu trhá košile.

Srdce mu začalo tlouct jako splašené.

„Co tu chceš?“

„Zavraždit Rune Wintersovou.“

Cressida pokračovala. Další odpáraný knoflík, další trhlina na košili. „Proč?“

Gideon polkl. „Abych jí zabránil zpečetit alianci mezi tebou a Sorenem Nordem.“

„A viděla tě tu ráda?“

Gideon se zarazil. Nechápal, na co se ho čarodějnice ptá.

Cressida hbitě sekla nožem, čímž rozpárala nejen kabát, ale i Gideonovu košili. Jakmile z něho látka spadla, stál tu s odhalenou hrudí.

S lehounce zkrouceným koutkem úst mu přejížděla pohledem od krku dolů. Gideon to moc dobře znal. Na těle mu vyvstal ledový pot.

„Všechno jsi mi sebral, Gideone.“

„Skoro bych přísahal, že to bylo právě naopak.“

„Skutečně bych ti ráda odpustila. Vážně.“

Ona chce odpustit jemu?

„Poté co jsi mi zavraždil sestry, jsem si přála, abys trpěl. Měla jsem dost času si promyslet, co s tebou provedu, jakmile tě zase dostanu do rukou. Jenže jsem zjistila, že... jsem tvou dlužnicí.“

Gideon na ni vytřeštil oči.

Zbláznila se snad?

Cressida ho popadla za bradu a přinutila ho se na ni podívat. Její ledově modré oči ho zamrazily až v samém jádru jeho bytosti.

„To díky tobě jsem si uvědomila, jak málo jsem si svých sester vážila. A jak moc je *potřebuju*. Elowyn, Analise a já jsme společně o tolik silnější. A proto,“ vycenila zuby v podlém úsměvu, „si je přivedu zpět.“

Takže se opravdu pomátla.

„Z tvých sester už nezbylo nic než zakopané kosti.“ Jistě to ale nevěděl, protože jejich těla se během chaosu Svítání záhadně vytratila. Lidé předpokládali, že je někdo ukradl, pošpinil a hodil do masových hrobů připravených pro čarodějnice zabité během revoluce.

„Ach, Gideone,“ zasmála se Cressida. „Snad sis nemyšlel, že bych sestřičky nechala jen tak hnít?“ Zavrtěla hlavou, až se jí bílé vlasy rozletěly na všechny strany jako sněhová vánice. „Schovala jsem jejich mrtvolky do bezpečí, kde je celé dva roky udržuju kouzlem.“

„Nemožné.“

Jenže tohle byla Cressida Rosebloodová. Gideon přesně věděl, čeho všeho je schopná.

„Kouzlo zmrtvýchvstání požaduje prosté obětování někoho příbuzného. Člověka, kterého k zemřelému váže silné krevní pouto.“ Naklonila hlavu a přimhouřila oči. „Tohle zvládnou levou zadní.“

„Celá tvoje rodina je mrtvá,“ namítl Gideon. „Nemáš už příbuzné.“

„Ach. Naštěstí se ukázalo, že mám.“

Zamračil se. *Cože?*

„Mám dávno ztraceného sourozence,“ usmála se. „Bohužel zatím nevím, kde a kdo to je. Moje jasnovídky tu osobu nevidí, protože ji někdo opředl starobylym kouzlem. Zatím.“

Chybějící dědička trůnu Rosebloodových?

V hrudi se mu rozlil strach jako olovo. Cressida samotná byla jedna věc. Možná se jí podaří se znovu zmocnit trůnu, ale sama bude mít co dělat, aby si ho udržela. Krevní stráž se podařilo očistit spousty čarodějnic, čímž jejich počty drasticky klesly. Lidé si ještě pamatovali tyranii čarodějnické vlády a rozhodně by nevíтали její návrat.

Cressida by se na trůn musela dostat násilím a rozsévat strach – a právě proto potřebovala Sorenovu armádu.

Jestlípak o tomhle všem ví Rune?

Elowyn s Analise byly silnější a krutější ze všech Rosebloodových sester. Mučily Gideonovu matku a mohly také za to, že Gideon s Alexem osiřeli. Kdyby se Cressidě skutečně podařilo vzkřísit sestry z mrtvých, znamenalo by to návrat všech tří čarodějnických královen. Společně by potom za novou republikou udělaly krutou tečku.

„Ale dost už o tom.“ Cressida sjela rukama po klopách Gideonova kabátu, aby mu ho stáhla i s potrhanou košilí z ramen. Přitom upřeně hleděla na značku vypálenou do jeho prsního svalu.

Na cejch od ní.

„Mluvme raději o nás. Dělán to jen pro tvé dobro, Gideone.“

„Tak o tom docela pochybuju,“ odpověděl a snažil se zjistit, co přesně Cressida myslí.

„Abych ti odpustila, musím ti věřit.“

Přitočila se blíž, až je dělil už jen kousíček prázdného prostoru.

Gideonovi se z její blízkosti mimovolně napnul každý sval, ale kouzelná pouta ho pevně držela.

„A abych ti věřila, musím si tě pojistit. Budeš jen a jen můj.“ Něžně mu přejela zaklínacím nožem po klíční kosti. „Jen a jen můj.“

Nemohl se už vrátit k tomu Gideonovi z dob minulých, k politováníhodnému kloučkovi, který za ní noc co noc pokorně dolézal jako týraný pes, který se znovu a znovu vracel za pánem v naději, že tentokrát se mu od něho místo kopance do žeber dostane laskavosti.

Tenhle Gideon už nejsi.

Ten totiž neměl na výběr a vždycky se jí musel podvolit, protože držela v rukou životy jeho milovaných.

„Už mi neutečeš,“ řekla. „I když jsme nebyli spolu, sledovala jsem tě na každém kroku a strašila tě ve snech. Nebo ne?“

Gideon se usmál. „Po pravdě? Nikdy na tebe nemyslím.“

„Lháři!“ Vycenila zuby a přitiskla mu nůž znovu na krk. „Když člověk už jednou zkrotí koně, zlomí ho i podruhé. Do svítání mě budeš na kolenou prosit. Jako kdysi.“

Ta myšlenka ho děsila víc než cokoli na světě.

Gideon si ji změřil ve snaze skrýt strach. „Udělej mi, co je ti libo. Já už se před tebou plazit nebudu.“

Kdy se naučil tak nepokrytě lhát nepříteli do tváře?

Snad od Rune?

„Všichni, koho jsem miloval, jsou mrtví,“ řekl, zatímco mu Cressida tiskla chladnou ocel nože na kůži. „Už nemáš nic, co by mě k tobě mohlo připoutat.“

Cressidě se zatřpytily oči jako sníh na slunci. „Kdyby to byla pravda, klidně bys dnes Můru zastřelil a odešel z Larkmontu dřív, než by si kdokoli všiml, že je pryč.“

Cože? Gideon se zamračil.

„Dobře jsem si všimla, jak se na ni díváš, Gideone. Kdysi jsi podobné pohledy vrhal na mě.“

Div že nevyprskl smíchy. „Já a dívat se na *Rune*? Tak to se pleteš.“

„Já se mýlím málokdy,“ řekla suše. „Nejsem slepá. Rune je krásná, a tak chápu, proč tě uvádí v pokušení.“

V pokušení?

„Opak je pravdou. Moje city k Rune jsou stejně mrtvé jako ty k tobě.“

„Dobrá,“ usmála se Cressida, „klidně to s tebou budu hrát.“ Položila mu ruce na nahou hrud. Sám nedokázal říct, zda měla dlaně studené jako mrtvola, nebo tak zamrzl

on vlivem její přítomnosti. „Jen si pamatuj: nepotřebuji tě ochotného, Gideone. Úplně mi stačí, když mě budeš poslouchat. A to už si vynutím.“

Přitiskla ruku na cejch na jeho prsním svalu.

„Toho dne, kdy jsem si tě označila, jsem tu něco nechala.“ Prsty poklepala na zvýšený okraj jizvy ve tvaru růže v srpku měsíce. Byly to její insignie. „Kouzlo, které jsem chtěla spustit už dávno, ale zatím jsem neměla tu možnost.“

Naklonila se a přísála se k tomu místu rty.

Gideon se zachvěl a toužil po tom, aby mohl ucuknout, ale ať dělal, co chtěl, nemohl se bránit.

„Tohle bude bolet,“ zamumlala.

A bylo to ještě slabé slovo.

Jako by mu tělem projel blesk. Spalující, do běla rozžhavená bolest ho zachvátla, jako by mu Cressida vypalovala další cejch. Ale tentokrát nevytáhla žádný kus železa z plamenů. Jeho kůže zůstala netknutá a maso mu nic nepálilo.

Přesto to bolelo stejně ostře.

V první chvíli se ještě pokoušel ani nezkřivit tvář, ale hned poté už křičel jako zvíře.

Ten oheň byl snad nekonečný. Spaloval ho odněkud zevnitř.

Teď už si přál smrt, nebo aspoň ten podlý kopanec od Rune do rozkroku. Ten byl proti tomuto utrpení hotová procházka růžovou zahradou.

Rune.

Zachytil se vzpomínky na ni jako tonoucí stébla. Jak vzdorovitě nakláněla hlavu... Jak ho bičovala nadávkami. Jak mu po hlavě mrštila lahví od whisky.

Taková hloupost. Přece se nenáviděli. Jenže jakmile se Gideon pokusil soustředit na cokoli jiného, projela jím znovu všeobjímající bolest.

A tak, když jeho útrapy přerostly v agónii, se zaměřil jen a jen na ni. Na vůni její kůže, na její alkoholový dech, na horkost jejího těla, když ji tiskl ke stěně.

Jenže brzy nestačila ani tahle vzpomínka a plameny se šířily, až mu Rune vypálily ze srdce.

Teprve, když Gideon opravdu žádonil o smrt, ta muka přestala.

Cressida odtáhla ruku a bolest se rozplynula. Kdyby Gideona nedržela na nohou kouzelná pouta, asi by se sesunul na podlahu. Vlasy měl celé zvlhlé potem, který mu stékal po zádech dolů. Bolestí se celý třásl.

U umyvadla si zatím Ava před zrcadlem upravovala líčení.

Cressida přišla blíž.

„Řekni mi, že jsem ti chyběla,“ zašeptala, když mu prstem sjela po holé hrudi. „Pověz, že jsi na mě nikdy nepřestal myslet.“

Gideon se pokusil uklidnit svůj zběsilý tep a zůstat vyrovnaný. Ať už se mu tu mělo stát cokoli, ať ho chtěla jakkoli mučit, nesměl se jí poddat. Tentokrát musel být jako z chladné, tvrdé oceli a ne z masa a kostí.

V očích se jí ledově zablýsklo. „Můžeš dostat moji lásku, Gideone. Anebo můj hněv.“

Je v tom snad rozdíl?

Objala ho kolem krku, přitiskla se k němu a zvedla ústa k těm jeho. „Co si vybereš, můj milý?“

Gideon zíral na stěnu za ní ve snaze se připravit na všechno, co teď přijde. Obrnil se a přinutil se necítit vůbec nic. Být tak bez citu jako pistole spočívající na okraji umyvadla, aby mu vůbec nesešlo na tom, co s ním Cressida provede.

„Přijdeš za mnou sám, nebo tě mám donutit?“

PĚT

RUNE

Na chodbě se Rune opřela o dveře toalety a zlobně svírala pěsti, jak jí v žilách koloval hněv.

Ať už ke Gideonu Sharpeovi cítila předtím cokoli, bylo to pryč. *Pryč*. A to, co jí teď lomcovalo tělem? To byl pravý opak lásky – palčivá, nenasytná *nenávisť*.

Která holka se zamiluje do někoho, kdo pohrdá samou její podstatou? Kdo ji chce *zabít*?

Jedině nějaká trapná chudinka, která nesnáší sama sebe. A tou už Rune být odmítala.

Zapomeň na něho.

Na vymazání vzpomínek existovala kouzla. Rune si přála, aby taková znala a mohla si s jejich pomocí z hlavy vyhnat každý střípek Gideona Sharpea do posledního. Protože i teď jí byl blíž než vlastní dech. Rune cítila přítomnost kapitána Krevní stráže, jako by ji ještě stále tiskl ke stěně. Vnímal jeho drsnou, neoholenou tvář. Jeho ústa jen pár centimetrů od těch jejích. Spalující horkost jeho pohledu.

Chtělo se jí křičet. Nejradši by se odtlačila ode dveří, odkráčela pryč a nechala Gideona navždy za zády.

Jenže to by s ním na toaletě nesměla být i Cressida.

Gideon se Rune svěřil, co mu čarodějnická královna provedla. Jenže tu byly i věci, které jí *neřekl*. Tím si byla jistá. Samé odpornosti. Věci, které mu Cressida klidně udělá znovu, pokud jí opět padne do spárů.

A to se právě stalo.

Rune stiskla víčka.

To proto ji prosil, aby ho zastřelila. Raději by volil smrt, než aby musel čelit tomu, co si pro něho nachystala krutá Cressida.

Přišel tě sem zabít, připomněla si Rune.

Opravdu nechtěla, aby jí na něm tak záleželo. Proč by taky mělo, když ona jemu byla ukradená? Kdyby ji měl ještě aspoň trochu rád, jistě by jí před chvilkou netiskl pistoli ke spánku. Vůbec by sem nechodil s jasným úmyslem ukončit její život.

Chodbu naplnil jeho zmučený křik.

Ten zvuk jí zažehl celé tělo, jako kdyby někdo stiskl vypínač.

Rune se otočila zpět ke dveřím toalety a srdce jí divoce pumpovalo v hrudi.

Gideonův nářek zesílil.

Rune svírala pěsti tak křečovitě, až se jí nehty zaryly do dlaní. Klidně ho mohla nenávidět za všechno, co jí provedl. Mohl to být její úhlavní nepřítel. Jenže nic z toho nezabránilo tomu, aby jí jeho křik trhal srdce.

Co mu to Cressida dělá?

Rune přišla ke dveřím a sáhla po klice, odhodlaná je otevřít. Chtěla...

Co vlastně?

Pomocť mu by znamenalo vzepřít se Cressidě. Ačkoli pro ni Rune měla jistou cenu, nebyla *nenahraditelná*. Proto tam nemohla jen tak nakráčct a poručit jí, aby toho

nechala. Cressida by se jí vysmála do tváře nebo – což by bylo ještě horší – Gideonu mučila o to víc.

A i kdyby ho Rune nakrásně mohla zachránit, Gideon by se ji za odměnu asi zase pokusil zabít. Podruhé už by pravděpodobně uspěl.

Když ale neudělám nic?

Jakmile Gideonův řev utichl, rozhostilo se o to zlověstnější ticho. Dokud naříkal, měla Rune aspoň jistotu, že ještě žije.

Vždyť ti před chvílí usiloval o život! Ten chlap si nezaslouží tvoji lítost ani pomoc!

Jenže v Rune to pořád hlodalo. Pocit, který nedokázala zahnat.

Gideon měl nad ní na toaletě navrch. Mohl ji zastřelit ještě dřív, než se vůbec podívala do zrcadla a zahlédla ho. Dokonce ji mohl vyřídít už na chodbě.

Tak proč zaváhal?

Neměla by si nad tím lámat hlavu. Ani v nejmenším. Ani trošičku.

„Rune!“

Ohlédla se a uviděla Sorena, jak k ní běží, bez pláště a s rozevlátým frakem. Po stranách ho doprovázeli čtyři vojáci. „Říkali, že jsi byla napadena...“

Rune musela pustit kliku. To k princi ji vázala povinnost, ne ke Gideonovi.

„Hned tě odvedu do svých komnat.“ Soren ji popadl za loket a otočil k sobě. Kamenným pohledem si prohlížel přední část jejího těla, aby zjistil, zda je zraněná. „Nepřítel možná nepracoval sám. V paláci můžou číhat další vrazi.“

Rune se ještě letmo otočila směrem k toaletě. *Já ho ale nemůžu opustit.*

„Nedovolím, aby ti ublížil.“ S těmi slovy ji princ vlekl pryč. Do nosu ji štípala ostrá vůně jeho kolínského. „Zůstaň v mých pokojích a před dveře postavím osobní stráž.“

„Ale já...“

„Chci, abys tady zůstala, než ti řeknu, že je bezpečné vyjít zase ven.“

Rune se ohlédla přes rameno, jako by chtěla silou vůle donutit dveře, aby se otevřely, a Cressidu, aby vyvedla Gideona ven a předala ho do rukou palácové stráže. Ta by ho odvěkla někam do cel v larkmontském sklepení, kde by pak klidně mohl navěky hnít.

Jenže dveře zůstaly zavřené a s každým krokem se zmenšovaly a zmenšovaly, a s tím se Rune víc a víc svírala hrudí, a když ji Soren zatáhl za roh, toaletu ztratila z očí docela.

Zvedl se jí žaludek.

Musím něco udělat.

Ale co?

Neměla důvod Sorena žádat, aby se vrátili. A Cressida by beztak nepřestala Gideonovi ubližovat jen proto, že si to Rune přeje. Musela by ji nějak donutit, což nebylo možné. Cressidina magická moc daleko přesahovala tu její i přes pokroky, které pod vedením zkušené Serafíny Rune za poslední dva měsíce udělala.

A Cressida byla navíc jedinou šancí, jak zachránit všechny čarodějnice, které Rune zanechala na ostrově.

Nemohla tedy královně vzdorovat.

„Začínám chápat, v jakém žiješ nebezpečí,“ řekl Soren. Dva vojáci mu otevřeli dveře komnaty, aby mohl uvést Rune dovnitř. „Mohl bych toho chlapa *zabít*.“

„Ať už mu uděláš cokoli,“ dívala se, jak za nimi strážníci zavírají dveře, „Cressida s ním provede daleko horší věci.“

Lampy vydávaly jen tlumené světlo. Chvilku trvalo, než se Runiny oči přizpůsobily příšeří pokoje. Vzduch prosycovalo těžké aroma santalového dřeva a skořice z vonných tyčinek. Když mohla konečně zaostřit na detaily, prohlédla si vybavení Sorenovy komnaty: postel s nebesy, skříň a toaletní stolek.

„Zamknu tě tu,“ oznámil jí Soren. „A vrátím se, až si budu jistý, že je v paláci bezpečno a nic ti nehrozí.“

Rune neposlouchala. Ještě pořád myslela na to, jak byla vůči Cressidě bezmocná a nedokázala Gideona ochránit před jejím mučením. Neměla na ni žádnou páku. Nic, co by jí mohla výměnou za jeho klid nabídnout.

Zato Soren něco má.

Ta myšlenka v ní vzplála jako světlice.

To už se princ otočil ke dveřím. Tohle byl jeho palác. Království *jeho otce*. A nejen to – Cressida nutně potřebovala jeho armádu.

Rune by ho mohla požádat, aby zachránil muže, který jí usiloval o život. Vlastně ani nepotřebovala, aby ho spasil, stačilo jen, aby ho držel dál od Cressidy.

„Dveře a strážé mi bezpečnost nezajistí,“ vyhrkla.

Soren se zastavil a otočil zpět na Rune. Neuniklo mu, jak je rozcuchaná a neupravená. Rune sama věděla, jak teď vypadá: uplakaná, utahaná... prostě jako oběť. Pod princovým hněvem – jak si vůbec jiný muž mohl dovolit sahat na jeho *snoubenku*? – zahlédla výraz, který už znala z dřívějšíka.

Hlad.

Touhu.

Touhu *po ní*.

Kdykoli jindy by se cítila jako zvíře zahnané do kouta, ale dnes jeho chtíč využije ve svůj prospěch.

Stáhla ho s sebou k posteli, odhrnula nebesa, popadla prince za ramena a přitlačila ho dolů, až usedl na okraj pelesti a jeho naleštěné boty se pevně zapřely o zem.

„Nebudu v bezpečí, dokud Cressida znovu nenastoupí na trůn,“ pronesla a zadívala se mu zpřímá do očí. Potom si vyhrnula šaty až ke stehnům, sedla si Sorenovi na klín a objala ho kolem krku. „Vždycky mi bude něco hrozit, dokud Cressida – s pomocí *tvojí* armády – nevybijе lovce čarodějnic do posledního.“

Bouli, která se princi najednou vzdmula v kalhotách, Rune ignorovala. Kdyby se tolik nebála o Gideonu, jeho vzrušení by ji odpuzovalo. Jenže teď tu byla v myšlenkách jen napůl. Druhá polovina ještě setrvávala na toaletě.

V tomhle Rune vynikala. Uměla svádět muže. Oklamat je. Upříst pavučinu lží, do níž pak polapí svou oběť.

„Musím se přiznat,“ zašeptala mu do hladce oholené tváře, „že jsem si až do dnešního večera nebyla zasnubami jistá. Myslela jsem, že si mě chceš vzít jen proto, aby ses mnou mohl chlubit jako zajímavým uměleckým dílem.“

Její ruce sklouzly až k těm jeho, aby je přivedly k Runiným bokům.

Soren přelétl pohledem zlaté šaty našasené kolem jejího pasu až k bělostným stehnům. „A teď?“ vydechl.

Rune si na jeho klíně poposedla blíž. „Teď? Teď se domnívám, že v opoře zasáhl sám osud. Přál si, abys mě ochraňoval právě ty.“

„Hmmm,“ zamumlal a jeho rty našly jemnou kůži na jejím krku.

Rune zaklonila hlavu, aby mu ulehčila přístup. Jindy by před jeho polibky uhýbala, ale teď necítila vůbec nic. Tuhle frašku hrála už tolikrát předtím. Jen díky ní zachránila takové množství čarodějnic.